

Skinnjackan från 50-talet reproducerad

I min krönika i mars skrev jag om hur min skinnjacka från femtiotalet slutligen givit upp efter två omsydda foder, tre övergripande renoveringar och 55 år på vägarna. Att hitta en likadan var utsiktslöst.

– Kan man återskapa och reproducera en Fordkaross från 1934 i plåt med exakta pressningar måste man kunna återskapa en jacka från 1954, skrev jag och efterlyste förslag och tips. Jag fick många svar. Tack till er alla och nu är jackan ett faktum.

VI SKULLE SPELA rock and roll på en fest på åttiotalet och alla skulle ha skinnjackor. Svärmoder badade på ett äldreboende och lånade en jacka från dess vind. När jag tog på mig jackan fick jag en stöt! Det var som i Seriemagasinet och pojken som lirade med en proffspelares gamla skor, Benny Guldfot. Sedan den dagen ålskade jag jackan och svärmoder frågade mannen som ägde den om jag fick köpa den.

– Han får den, sade han. De är båda borta nu men svärmoder berättade att mannen åkte moped på sextiotalet i jackan. 1984 var den 30 år och äldre än mig men sken svart och nyinsmord i min Oldsmobile. Under kommande 25 år har den varit med på allt från slagsmål i Texas till bröllop i Sundsvall men en dag var det över. Kragen var söndersprucken, ärmarna insydda en gång för mycket, fickorna trasiga och skinnets slut liksom livsglädjen. Min rustning!? Hur skulle jag klara mig

nu? Ropet på hjälp i krönikan besvarades av många och jag tackar för alla engagerade rader. En av de som svarade var Lasse Söderqvist i Hässelby.

– Låter som en utmaning, skrev han i mailet. Kom hit med din jacka så skall jag göra en kopia.

– Men du fattar inte sade jag. Det skall vara en EXAKT kopia. Varje söm skall kopieras. Varje millimeter måste stämma. Skinnkvaliteten skall ha rätt känsla och fickornas form som originalet och kragen skall vara styv och

JAG ÄKTE DIT. Lasse tog emot i verkstaden i sitt hem och vi började det mödosamma arbetet att peta i vrakdelarna och notera detaljer. Lasse syr inte själv. Han har sedan länge en produktion i Indien. Jag släppte jackan motvilligt. – Jag vill ha tillbaka originalet, sade jag medan han bröt upp mina vitnande knogar.

Lasse åkte själv till Indien med jackan och övervakade och instruerade. Att leverera kvalitet och kvantitet åt Lasse på löpande band är fabriken specialiserad på men det här var något helt annat. Det här var stopp i maskin och nära på arkeologiborsten med pet och broms och sömmar som i dagens produktion är onödiga. Det här var inte pang, pang skinnpaj utan ett mödosamt arbete att reproducera en unik rest från ett förflutet århundrades mest magiska årtionde. Arbetet förlöpte stilla under det man letade det ovanliga materialet.

LASSE ÄKTE HEM. Jackan skulle komma med flyg. Veckorna gick.

Ett stort hål i oket fixades vid sista renoveringen med en egenkomponerad badge. Budskapet gällde för både jackan och dess bärare.

Fem år senare, efter 25 år i min ägo och efter 55 år på vägarna var det bara att inse. Jag måste lämna den nu.

Ingen jacka. Till slut ringde Lasse och viskade i luren.

– Jackan är stulen.

I Dubai hade någon sprättat upp Fedexpaketet. I sändning- en låg flera jackor. Alla var kvar – utom en. Gissa vilken. Jag sjönk ihop. Lasse hade redan sjunkit ihop och i Indien hade tre gubbar sjunkit ihop. De hade jagat speciellt skinn för att få styvheten identisk med den svenska femtiotalskvaliteten.

Lasse återfick fattningen först.

– Fedex får ta på sig ansvaret, sade han och kommanderade fram en ny jacka.

Originaljackan skulle också ha skickats i sändningen men den hade blivit kvar i fabriken – som tur var. Nya nervösa veckor vidtog. Lasse mailade. Den har kommit till Hässelby. Jag skickar den. Ny väntan.

Jag följde jackans väg via postens service. Hässelby, Stockholm,

Ånge, OK Kaptensgatan i Härnösand. Klart att hämta. Jag åkte dit med mer fjärlar i magen än om jag hade köpt en jänkare. Fick ut paketet och åkte hem.

Ensam i huset öppnade jag kartongen med febriga händer. Lyfte upp en ny kolsvart, knakande skinnjacka och bara höll i den. Den hade samma vikt som min gamla. Den "rörde" sig på pekfingeret som min gamla.

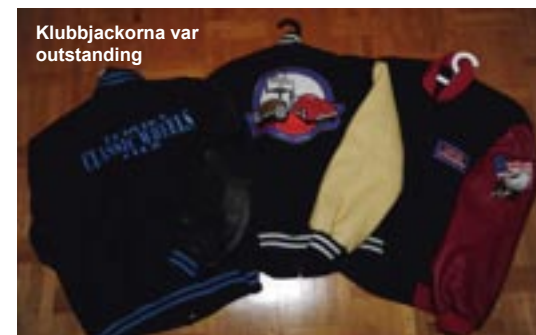
Jag ställde mig framför spegeln i hallen precis som jag stått som 27-åring i svärmors hall 1985. Stoppade först i höger arm och sedan vänster och ... jackan omfamnade mig omedelbart på det där bekanta sättet med sin stolta krage petande mig i kinden och jag kände ruset komma. Jag visste...

– Lasse hade gjort det. Det var torsdagen 18 juni 2009 och livet var åter värt att leva.

Lars-Åke Krantz

Jackan omfamnade mig omedelbart på det där bekanta sättet med sin stolta krage petande mig i kinden och jag kände ruset komma.

Klubbjackorna var outstanding

Det fanns allt möjligt. Vi hade kommit till en guldgruva.

Lasse Söderqvist har en firma där han specielltillverkar kläder till racingteam, motorklubbar och privatpersoner. Att skicka jackan "utrikes" tog emot.

Det speciella skinnen av nöt togs fram för att motsvara styvheten i den gamla, svenska kvaliteten. Skinntjockleken skärs numera med laser vilket gör att moderna skinnjackor görs tunnare och mjukare men också fladdrigare vilket omöjliggör den gamla looken. Här fick man gå bakåt i tiden.

Allt kopierades in i minsta detalj. Notera skinnets grova struktur. – Jammie!

"Amerikanskt" kallar man fodret som också används på jackor som levereras till USA. Jackan fick en label efter idekläckaren och är nummerade men nu finns alltså två stycken jacka nummer 1 eftersom en blev stulen. Hittar ni nummer 1 när ni är på semester utomlands.. Klipp till bäraren. Det är inte hans.

– Kom ner med jackan så skall jag sy upp en lika dan, sade Lasse Söderqvist i Hässelby. En trevlig prick som åkte svensksåld Camaro 2001 med chippad LS1:a och 3 tums avgassystem. Vi hade mer än jackor gemensamt och Lasse hajade grejen, om man säger så.